

Estamos hechos para entendernos

Títol original: *On est fait pour s'entendre* **Direcció i guió:** Pascal Elbé **País:** França
Durada: 93 min **Any:** 2021 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Sandrine Kiberlain, Pascal Elbé, Valérie Donzelli, Emmanuelle Devos, François Berléand, Marthe Villalonga, Claudia Tagbo, Manon Lemoine, Anne Azoulay, Antoine Gouy, Michel Boujenah **Música:** Christophe Minck **Fotografia:** Rémy Chevrin **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 17/06/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

L'Antoine, un professor d'història de cinquanta anys, descobreix que està perdent l'audició. La nova veïna Claire, que ha vingut a viure temporalment amb la seva germana i la seva filla després de la pèrdua del seu marit, somia amb la pau i la tranquil·litat. No és ideal tenir de veí el sorollós Antoine, amb la seva música estrident i el seu despertador que sona sense parar. I no obstant això, la Claire i l'Antoine estan fets l'un per a l'altre. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La clau és la Violette

El tercer film de Pascal Elbé, *Estamos hechos para entendernos*, arriba unint el millor de les comèdies que mereixen la pena: la seva dosi d'humor, romanç, l'emoció necessària i l'element humà catalitzador de tot final satisfactori.

Les comèdies franceses, generalment, tenen una fórmula que ratifica la seva identitat i apuntala el motiu del seu èxit: uneix els diferents elements comuns en comèdies d'altres latituds però amb una curiosa barreja entre humà i sofisticat (sí: aquest punt francès, habitualment parisenc, que sembla afectar-nos a tots) que afegeix la cirereta al pastís. Difícilment deceben. I aquesta ***Estamos hechos para entendernos* compleix satisfactòriament** amb tot això.

Pascal Elbé (*Cabeza de turco*, 2010) dirigeix i protagonitza aquesta història sobre l'Antoine, un professor d'institut afligit d'una sordesa recent que amenaça la seva vida laboral i personal. No pot sentir els seus companys de feina, els seus estudiants, ni tan sols les seves amants. La seva accidentada relació amb la veïna de baix (això de deixar sonant el despertador ha de ser molest), però, fa un tomb quan coneix la seva filla Violette. Si l'Antoine no pot sentir-hi com voldria, la Violette ha deixat de parlar des de la mort del seu pare.

L'escena inicial d'***Estamos hechos para entendernos*** suggereix el to còmic que sobrevola tot el film: el pobre Antoine incapaç no ja de sentir la seva amant sinó d'adonar-se que fa estona que aquesta se n'ha anat del pis. No obstant això, Pascal Elbé, que també signa el guió, **insereix el factor emocional abans que el romàntic**. I aquest és el moll i la virtut més gran d'aquest film: el moment, extens i reposat, en què l'Antoine cuida de la Violette arrenca el catalitzador necessari per vendre't, ja del tot (fa estona que rius, si més no), aquesta comèdia que barreja gèneres.

Necessita res més per guanyar-nos? No si saps què esperar d'una pel·lícula així (esperar més ni tan sols és de rebut) però Elbé, dirigint amb encert una solvent **Sandrine Kiberlain**, i sobretot la petita **Manon Lemoine**, emet un segon encert emocional quan remet a la connexió entre l'Antoine i la Violette sota el mantell d'un mateix propòsit: **la superació dels seus problemes de comunicació**. Un no ho ha triat. L'altra sí. D'aquesta manera, ***Estamos hechos para entendernos***, relega el romanç a una posició gairebé testimonial. I això, per imprevisible, ens ha encantat.

No ens entengueu malament: ens encanta l'enamoriscament. Però és que a ***Estamos hechos para entendernos*** nia un altre tipus d'amor. De relacions humanes, si es prefereix. Un bon amic (i que de mica en mica et va caient cada cop millor) de l'Antoine té el seu moment. Fins i tot la seva mare, sens dubte, afectada d'un problema de comunicació molt més cruel, ens recorda que la història de l'Antoine, la Claire i la Violette té un pòsit amable en el seu discurs final. Son a tòpic però si voleu riure i sobretot notar aquests moments emotius que ens omplen... Aquí teniu tot això amb sòlida proporció.

Isaac Bardavid – Cinéfilos Frustrados